

Ábrahám Erika
PLÁZAVERSEK

A TERMÉK JELLEGÉNEK MEGFELELŐ

Óriás tévét cipelnek,
a fiú elől, két generáció
elfér közöttük, a lány
olyan távol mögötte,
egyforma alkatúak, fehérek,
lépésük ritmusa összehangolt,
a tárgy súlya egyforma mély
vágást ejt a két tenyéren,
a súlypont majd csak a lépcsőn
csúszik át arra, aki közelebb
kerül a föld magjához,
a fiú arcán, hogy fiatalok
ekkora teherhez, a lányén,
ki akarta jobban.

Kihez kerül majd a gyerekekkel,
viszkispohár vagy partvisnyél
zúzza be a képernyőt, vagy
kettétört karnis zuhan rá, nesze,
baszd meg, mindennek a fele,
vagy az idők végezetéig áll
majd a levegőtlen térben?

SITCOM

Esténként plázákba járok,
szórolapok hátára jegyzek fel félelmeket,
másokét könnyebben artikulálok.
Záráskor kiült kanapéről nézem,
a szemközti üzletben hogy húzzák le a rácsot,
egy hang figyelmeztet, hogy vége,
megköszöni, hogy itt hagytam a pénzem.

A redőny még egy utolsót üzen,
látható marad, amiből kizár, erről
eszembe jut, hogy nem tudunk szakítani,
aztán, amiben bízni lehet, megnyugtatóan
egyenletes surrogással ereszkedik.

IDEGEN

A kis pincsert
a feljáróhoz kötötték
a bolt előtt, ahol megálltam,
hozzám futott az igazáért,
pórázát föltekerte, sírt,
a rettegés időtlen.
Gazdája tejet vett vagy
cigaretta a túléléshez, és
szabálykövető magatartást
tanúsított, amennyiben.
A kutya reszketett. Jön mindjárt,
mondtam neki, ne félj. De nem
simogattam meg, mert idegen.

KORPUSZ

A nagy test ernyedten ült
az anyósülésen. Nem volt éhes.
A hosszú pirosnál mindössze
egyszer nyúlt a zacskóba lassan,
könyékből mozdult a keze,
az óriás mellek nyugodtak.
Úgy tette nyelvére a csipszet,
akár a szentelt ostyát, s várt,
rágás nélkül, zárt ajakkal.
Ujjait összedörzsölve hosszan
morzsolta le a törmelékét.
Kellő nagyításban láthatók
a jólétdarabkák az ölében.